

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. (...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 12 Noiembrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Grefier (...)

Pe rol judecarea cauzei în contencios administrativ și fiscal având ca obiect litigiul privind funcționarii publici, acțiune promovată de reclamanta (...)prin (...), în contradictoriu cu pârâta (...)

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă pentru pârâta av. (...), conform împuternicirii avocațiale existente la dosar, lipsind reclamanta.

Procedura de citare este legal îndeplinită, conform dispozițiilor art. 155 Cod de Procedură Civilă.

Grefierul de ședință, în referatul asupra cauzei, evidențiază părțile, obiectul litigiului, modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare și stadiul procesual.

Instanța se declară competentă material și teritorial să soluționeze prezenta cauză.

Din oficiu, în temeiul dispozițiilor art.2 din Ordonanța nr. 62/2024, instanța pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei direcții de sănătate publică se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul tuturor direcțiilor de sănătate publică din țară, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.*

Reprezentantul pârâtei nu se opune sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În raport de acest aspect, instanța, în raport de prevederile articolului 520 alin. 4 Cod de procedură civilă, pune în discuție și eventuala suspendare a cauzei până la soluționarea sesizării.

Reprezentantul pârâtei solicită suspendarea prezentei cauze până la soluționarea de către ÎCCJ a sesizării.

Instanța declară închise dezbaterile și rămâne în pronunțare asupra sesizării Înalte Curți de Casație și Justiție cu întrebarea menționată și asupra incidenței în cauză a prevederilor art.520 alin.4 Cod de procedură civilă, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, reține următoarele:

1. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 26.04.2024 sub nr. (...) reclamanta Vera Ramona-Maria, prin Sindicatul Național Forța Legii, a formulat acțiune în contradictoriu cu pârâta Direcția de Sănătate Publică Constanța, prin care a solicitat instanței să dispună:

1. Anularea art. 1 din Dispoziția nr. 4/19/04.03.2024;

2. Obligarea pârâtei să stabilească salariul de bază al reclamantei la nivelul maxim de salarizare existent în plată, utilizat pentru aceleași funcții similare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, existent la nivelul Caselor Județene de Asigurări de Sănătate;

3. Obligarea pârâților să recalculeze și să achite reclamantei drepturile salariale cuvenite reprezentând diferența dintre drepturile salariale stabilite la nivelul maxim și drepturile achitate

efectiv începând cu luna ianuarie 2024 până la data plății efective, actualizate cu rata inflației, de la data nașterii dreptului, cu dobânda legală penalizatoare, până la plata efectivă a acestor drepturi.

În motivarea în fapt a cererii reclamanta a arătat, în esență, că deține calitatea de funcționar public în cadrul (...), ocupând funcția de referend de specialitate.

A arătat reclamanta că face parte din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, iar funcția ocupată de aceasta se regăsește în Anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului din fonduri publice.

În ceea ce privește categoria profesională, reclamanta a motivat faptul că pretențiile deduse judecării vizează categoria de personal „funcționari publici, încadrați pe funcții publice, din categoria de execuție”, care sunt prevăzuți din punct de vedere salarial în Legea-cadru nr. 153/2017 - Capitolul 1 lit. A. Salarizarea funcționarilor publici pct. II. Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale.

S-a arătat că prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice s-a urmărit înlăturarea discriminărilor create prin legislația anterioară, iar până la aplicarea integrală și unitară a anexelor legii începând cu anul 2023, în perioada aplicării etapizate conform art. 38 din lege, salarizarea personalului se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care este numit/încadrat, art. 39 din lege constituind temeiul legal pentru eliminarea inechităților.

Reclamanta a făcut trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 794/2016 și la Decizia nr. 80/2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

În privința cuantumului maxim al salariului, reclamanta au solicitat să se analizeze înscrisurile depuse la dosar din care rezultă că beneficiază de un salariu mai mic decât cel al colegilor acestora din cadrul instituțiilor similare din țară, ceea ce creează o discriminare în raport cu prevederile alin. 1 art. 16 din Constituția României și ale art. 39 și art. 6 din Legea nr. 153/2017 care consacră în mod expres respectarea principiului nediscriminării și al egalității salariale și a principiul remunerării egale și al egalității de tratament, unul din principiile fundamentale ale Comunității Europene.

În drept, au fost invocate prevederile O.G. nr. 57/2015 și Legea cadru 153/2017, iar în susținere au fost depuse înscrisuri.

Pârâta (...)a depus **întâmpinare** la data de 11.06.2024 prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată, fiind aduse, în esență, următoarele argumente:

Salarizarea personalului care își desfășoară activitatea în cadrul instituțiilor de stat a fost reglementată până la data de 01.07.2017 prin Legea nr. 284/2010 astfel cum a fost modificată, iar ulterior prin Legea nr.153/2017 cu modificările și completările intervenite.

Aceste acte normative de salarizare a personalului bugetar au fost adoptate pentru egalizarea salariilor și evident au prevăzut dispoziții de egalizare a salariilor de baza pentru angajații care se afla în situații identice/analoage, respectiv pentru cei care ocupa aceeași funcție, grad, gradație.

Astfel, la data de 09.04.2015, când a intrat în vigoare art. 1 alin. 5 indice 1 din OUG 83/2014 astfel cum a fost completată prin Legea nr. 71/2015, legiuitorul a prevăzut expres ca: "angajații care beneficiază de un cuantum al salariilor de baza și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, vor fi salarizați la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții".

Conform apărărilor pârâtei, este real ca prin decizia 80 /2023, ICCJ a stabilit ca "în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale, însă instanța trebuie să stabilească dacă reclamantii fac parte din familia ocupațională indicată în cererea de chemare în judecată și dacă există discriminare. În acest sens va solicitam să aveți în vedere și

considerentele DECIZIEI nr. 3 a Înaltei Curți de Casație și Justiție- completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din 29 ianuarie 2024 referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. iii și art. 6 lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 din Codul de procedură civilă, precum și actele normative la care s-a făcut referire în cuprinsul întâmpinării, iar în susținere au fost depuse înscrisuri.

2. Identificarea chestiunii de drept care necesită interpretare:

Prin cererea de chemare în judecată reclamanta, funcționar public în cadrul (...), solicită anularea, în parte, a ordinului prin care i s-au stabilit drepturile salariale începând cu data de 01.01.2024 și obligarea pârâtului să le stabilească salariul de bază la nivelul salariului maxim aflat în plată funcții similare existente la alte case județene de asigurări de sănătate.

Tribunalul reține că potrivit dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice: *„până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată”*.

Conform art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017: *„în aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”*.

Prin Decizia nr. 80/2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că *„în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale”*.

Prin demersul judiciar reclamanta solicită, în esență, obligarea pârâtei la stabilirea unui nivel de salarizare prin raportare la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor case de asigurări de sănătate din țară.

În aceste condiții, având în vedere faptul că cererea reclamantei vizează dreptul acesteia de a beneficia de aplicarea unor majorări salariale prin raportare la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor direcții de sănătate publică din țară, în condițiile în care nu există același nivel de subordonare din punct de vedere financiar între angajatori, tribunalul apreciază problema de drept implică intervenția instanței supreme.

3. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Cu caracter prealabil, Tribunalul va constata că modalitatea și condițiile în care o instanță judecătorească poate sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile care să dezlege o chestiune de drept, sunt reglementate de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

În cazul de față, deși cerințele impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă nu ar fi îndeplinite, tribunalul nefiind investit cu o cauză în ultimă instanță, se va reține aplicabilitatea dispozițiilor U.G. nr. 62/2024.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale: *„prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor*

administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”.

Conform prevederilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024: „*dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*

Prin urmare, va reține Tribunalul că singura condiție de admisibilitate a unei sesizări în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi fost sesizată ori să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Din verificarea centralizatoarelor privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, nu s-a identificat nicio hotărâre care să vizeze exact chestiunea de drept care face obiectul prezentei cauze.

Totodată, până la data pronunțării prezentei încheii nu au fost identificate sesizări prealabile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în referire la chestiunea de drept aflată în discuție.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Părțile au fost citate pentru termenul de judecată din data de 12.11.2024 cu mențiunea de a expune un punct de vedere cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor O.U.G. nr. 62/2024 în prezentul litigiu, în sensul de a preciza dacă se identifică o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, însă nu au răspuns solicitărilor instanței.

Fiind prezent la termenul de judecată din data de 12.11.2024, reprezentantul pârâtei a precizat că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunilor de drept sesizate este în sensul că dispozițiile art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, nu pot fi interpretate în sensul că nivelul de salarizare al unui funcționar public din cadrul unei direcții de sănătate publică nu se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor direcții de sănătate publică din țară cât timp nu este îndeplinită cerința de a fi în subordinea aceluiași ordonator de credite.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017: „pentru funcționarii publici și personalul contractual din cadrul familiei ocupaționale «Administrație» din aparatul propriu al consiliilor județene, primării și consilii locale, din instituțiile și serviciile publice de interes local și județean din subordinea acestora, salariile de bază se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz, în urma consultării organizației sindicale reprezentative la nivel de unitate sau, după caz, a reprezentanților salariaților”.

Conform art. 11 alin. 3 „stabilirea salariilor lunare potrivit alin. 1 se realizează de către ordonatorul de credite, cu respectarea prevederilor art. 25”, iar potrivit alin. 4 „nivelul veniturilor salariale se stabilește, în condițiile prevăzute la alin. (1) și (3), fără a depăși nivelul indemnizației lunare a funcției de viceprimar sau, după caz, a indemnizației lunare a vicepreședintelui consiliului județean, sau, după caz, a viceprimarului municipiului București, corespunzător nivelului de organizare: comună, oraș, municipiu, sectoarele municipiului București, primăria generală a municipiului București, exclusiv majorările prevăzute la art. 16 alin. (2), cu încadrarea în cheltuielile de personal aprobate în bugetele de venituri și cheltuieli”.

Prin urmare, chiar dacă reclamanta aparent îndeplinește aceleași funcție și atribuții ca un alt funcționar din cadrul unei alte direcții de sănătate publică județeană din țară, salariul acesteia nu poate fi stabilit prin raportare la acei funcționari din cadrul altei direcții județene de sănătate publică cât timp nu este îndeplinită cerința de a se afla în subordinea aceluiași ordonator de credite.

Față de cele anterior expuse, având în vedere dispozițiile art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, Tribunalul apreciază că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei direcții județene de sănătate publică se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor direcții județene de sănătate publică din țară, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive?”.

Prezenta încheiere se va comunica Înaltei Curți de Casație și Justiție și se va transmite, conform prevederilor art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 62/2024, în copie, prin poștă electronică, celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze în primă instanță sau în calea de atac, litigii de natura acestei cauze.

Totodată, în temeiul art. 520 alin. 2 Cod de procedură civilă și art. 2 alin. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, va dispune suspendarea judecății până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 și raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din aceeași lege, stabilirea nivelului de salarizare al personalului încadrat în cadrul unei direcții județene de sănătate publică se poate realiza la nivelul salariului maxim aflat în plată pentru o funcție similară în cadrul altor direcții județene de sănătate publică din țară, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive?”.

Dispune înaintarea către Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentei încheieri și transmiterea, în copie, prin poștă electronică, a încheierii către celelalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura prezentei acțiuni.

În baza art. 520 alin. 2 Cod de procedură civilă dispune suspendarea judecății până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, 12.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
(...)

GREFIER
(...)